

Таємниця у спадок: роман

КУПИТИ

Отримавши у спадок землі, парубок виявляє на них занедбаний таємничий будинок з примарами. Але чи завжди все насправді так, як нам здається з першого погляду? Яку ж таємницю приховує покинута всіма будівля? Освічений юнак не підданий марновірним страхам, тож, розпочинаючи власне розслідування, він бажає у всьому розібратися особисто. Ця шалена пригода захоплює головного героя, однак раптово він знайомиться з дівчиною, яка стає коханням усього його життя. Тут-таки хлопець потрапляє в тенета чужої гри. Чи вдасться йому подолати усі труднощі: змову ворогів, помсту підступного ревнивого суперника, якому окрім дівчини ще потрібен саме цей дім? Чи розгадає таємницю будинку? Чи отримає головну винагороду - взаємне кохання? Рушайте в захопливу подорож сторінками роману і знаходьте відповіді на всі ці запитання разом з головним героєм. Це історія, з якою не занудьгуєш, але головне, що вона для усіх, кого приваблюють захопливі таємниці, цікаві пригоди та справжнє кохання.

Катерина
ЛІПС
ТАЄМНИЦЯ
У СПАДОК

Катерина ЛІПС

Ліпс Катерина
Таємниця у спадок : роман / Катерина Ліпс. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2024.
— 312 с.

ISBN 978-966-10-1261-4

© Ліпс Катерина, 2024

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

Отримавши у спадок землі, парубок виявляє на них занедбаний таємничий будинок з примарами. Але чи завжди все насправді так, як нам здається з першого погляду? Яку ж таємницю приховує покинута всіма будівля? Освічений юнак не підданий марновірним страхам, тож, розпочинаючи власне розслідування, він бажає у всьому розібратися особисто.

Ця шалена пригода захоплює головного героя, однак раптово він знайомиться з дівчиною, яка стає коханням усього його життя. Тут-таки хлопець потрапляє в тенета чужої гри. Чи вдасться йому подолати усі труднощі: змову ворогів, помсту підступного ревнивого суперника, якому окрім дівчини ще потрібен саме цей дім? Чи розгадає таємницю будинку? Чи отримає головну винагороду — взаємне кохання?

Рушайте в захопливу подорож сторінками роману і знаходьте відповіді на всі ці запитання разом з головним героєм.

Це історія, з якою не занудьгуєш, але головне, що вона для усіх, кого приваблюють захопливі таємниці, цікаві пригоди та справжнє кохання.

Розділ 1

Височінь блакитного небосхилу, прозираючи крізь пишні крони вікових дубів, неначе заворожувала. Золоті промені сонця, незважаючи на густе, однак уже пожовкле листя, глибоко проникали в царство цих титанів. Вони немов чародійством — своїм світлом — осяювали як вигнуті гілки велетнів, так і низькі чагарники, смарагдову траву, запашні ягоди й вузьку стежку, по якій саме йшли, із захопленням розмовляючи, супутники: молодий міцний хлопець середнього зросту й білява дівчинка років десяти. Звуки лісу, ті, що здатні злякати: клич диких звірів, скрипіння старих гілок; і ті, що спроможні повернути в душу гармонію: спів птахів, тріск комах і приємний шурхіт листя, наповнювали серця подорожан особливою любов'ю до цього місця. Компанія ж вірного мисливського пса, який супроводжував їх, додавала дівчинці впевненість у своїй захищеності, а її юному азартному дядькові гарантувала чудовий фінал у полюванні на фазанів.

— Купер, молодець, мій хлопчику! — дзвінко розсміявшись, похвалила собаку дівчинка, щойно він підніс ціпок, який вона йому кинула.

— Усе, дорогенька Холлі, більше не візьму тебе зі собою, — пригрозив молодий мисливець і, лукаво посміхнувшись, додав: — Поглянь-но на мого пса. Бідолаха геть утомлений. Щоразу після гри з тобою йому вже не до полювання.

— Дядьку Міллард, невже й справді не будете брати мене? Але чим же тоді я займатимуся, приїжджаючи у гості до вас і бабусі? — щиро здивувалася дівчинка.

— О, мила, здається, що музикою. Вчора я чув, як твої батьки обговорювали саме цей варіант.

— Я так і думала, дядечку, — насупила брови дівчинка. — Тільки-но Фішери похваляться новими вміннями своєї дочки Лілі, як моя матінка відразу вимагає і від мене того самого. А останнє, чому почала вчитися Лілі, — це гри на роялі.

— О, в цьому нема нічого дивного, інколи ми всі стаємо бранцями суспільної моди на що-небудь. Але хочу зауважити: твоя мати з

дитинства навчалася музиці й полюбила її. Ось і не дивно, що тепер, коли Фішери нагадали їй про це, вона захотіла й у тобі пробудити інтерес до цього прекрасного виду мистецтва. А, крім того, вважаю, що для справжньої леді, якою ти найближчим часом станеш, таке вміння не буде зайвим, — молодик підбадьорливо торкнувся рум'яної щічки Холлі.

Дівчинка в сумніві знизала плечима. Цієї миті Купер нервово потягнув носом повітря й нашорошив вуха, мабуть, учув фазана і поспішив у кущі. Міллард ув азартному передчутті полювання скинув із плеча рушницю і став уважно стежити за високою худою спиною своєї лягавої, яка вміло прокладала собі шлях у високій траві.

А в садибі тим часом інші члени сім'ї, скориставшись відсутністю Мілларда та Холлі, почали обговорювати тему не тільки незабарних музичних уроків юної леді, а й майбутнього її молодого дядька. Містер Елфі Тейлор, батько дівчинки, після смерті містера Томаса Неша, її дідуся, дедалі частіше відчував нестримне бажання брати на себе роль глави сімейства, попри те, що саме цю роль старий заповів своєму єдиному та улюбленому синові Мілларду. Елфі був людиною гарячою, але з безсумнівною діловою хваткою і представницькою зовнішністю. Він завжди дотримувався моди, був у курсі всіх найважливіших новин. Його з радістю приймали у багатьох шанованих сімействах Лондона. А ось удова, місіс Джессі Неш, була від народження особою м'якою. Як й інші леді вікторіанської епохи, вона любила вишивати, грати на роялі, співати та слухати вірші, під які останнім часом, на жаль, починала засинати. Через надмірну опіку дбайливого чоловіка ця жінка навіть у свої поважні роки майже не знала життя, а тому, втративши Томаса, стала охоче дослухатися до порад зятя. Її дочка Дейзі, мати Холлі, була задоволена такою довірою до свого обранця, котрого дуже кохала і щоразу із замилюванням ловила кожне його слово. Вона не була красунею, але мала відмінний смак, горду поставу і вміла по-модному поліпшити свою зовнішність за допомогою чудового вбрання. Її ж талан вести світські бесіди захоплював Елфі й часто робив Дейзі прекрасною спільницею в його хитрих іграх, у яких вона охоче брала участь.

Цієї осені подружжя Тейлорів збиралося вирушити в навколосвітню подорож. А доньку на час своєї відсутності вони вирішили доручити

бабусі.

— Матінко, залишаючи Холлі у вас на кілька місяців, ми з Елфі просто зобов'язані попросити вас вплинути на Мілларда. Ось, наприклад: це полювання... Навіщо він бере її зі собою? Ну, до чого юній дівчинці настільки грубе заняття? У тому суспільстві, в якому ми бачимо її майбутнє, уроки з малювання, танців та музики стануть їй у пригоді куди скоріше і будуть набагато кориснішими. Звичайно, сьогодні ми знову дозволили їй піти, але надалі не бажаємо, щоб це повторювалось. Однак боїмося, щоб наше рішення не мало вигляд ультиматуму і не розбудило бунтарську вдачу Холлі, тому наразі сподіваємося на вашу мудрість та життєвий досвід. Допоможіть нам у цьому, — лагідно торкаючись руки матері, мовила Дейзі.

— Безумовно, голубонько, я поговорю з ним, — відгукнулася місіс Неш.

— Отже, якщо ми згадали про Мілларда, — пристрасно долучився до розмови Елфі, наче тільки й чекав нагоди висловитися з цього приводу, — чи не здається вам, місіс Джессі Неш, що цьому ледареві пора зайнятися чимось корисним? Відколи не стало містера Томаса Неша, на ваші плечі ліг надто важкий тягар. Нам із Дейзі важко бачити це. А ваш син, як бачу, продовжує жити, насолоджуючись своєю безтурботністю. Думаю, ви даремно так балуєте його. Інші старанні молоді джентльмени у його віці вже не просто будують плани, літаючи в рожевих хмарах, а самі кують своє щастя у рідній Британії або вирушають до її колоній, щоб нажити капітал. Деякі з них відважно поповнюють ряди нашої славетної армії, забезпечуючи себе не лише мундиром, що приваблює дам, а й поважним у суспільстві статусом британського військового. Я переконаний, що Мілларда треба напоумити на один із цих безпрограшних варіантів.

— О, містере Тейлор, я вдячна вам за турботу, — відповіла місіс Неш, розглядаючи портрет сина: його світле обличчя з виразними вилицями, розумні сірі очі, чудової форми брови, густе темне волосся, тонкий ніс та рідкі, але чіткої форми вусики, наче у справжнього офіцера. О, ті вусики з кожним роком робили юнака усе привабливішим та схожим на її коханого чоловіка в ті, тепер далекі роки юності Томаса. Відкладаючи мініатюру сина, вона додала: — Але хочу запевнити вас, що Міллард зовсім не ледар, як вам помилково

здалося. Син мій ось уже кілька днів, як гідно веде справи садиби. І взагалі, він дуже змінився після смерті свого батька. Думаю, Міллард стане гідною опорою для мене. Ви знаєте, я завжди ціную ваші поради, але зараз дозволю собі не погодитися з вами. Більше того, якби Міллард вирішив вирушити до Індії, Канади або будь-якої іншої нашої колонії, я відмовляла б його від цієї затії. Так само я зробила б, якби дізналася про його намір вступити до армії. З мене, мій любий Елфі, досить і того, що два мої старші сини склали свої голови у далеких колоніях в ім'я державних інтересів. Міллард молодший із усіх моїх дітей, а тепер і єдиний син. Тому, хоч після смерті містера Неша справи наші серйозно погіршилися, я не волю жертвувати останнім своїм хлопчиком заради якої-небудь матеріальної вигоди, а радше упокорюся долі й уріжу наші витрати.

— Боюся, місіс Неш, витрати вам доведеться урізати вже завтра, й так кожного наступного року, аж поки ви... Мені б не хотілося спостерігати за вашим стрімким розоренням, це викличе у наших з Дейзі серцях лише непереборну гіркоту. Я, безумовно, не з тих людей, які стануть впливати на ваші рішення, натомість покійно погоджуся з вами. Однак, якщо ви дозволите, я так само, як і колись, ще до того, як ваш син узявся керувати садибою, дозволю собі й далі давати вам поради, безкорисливо пропонуючи свою допомогу. Наполягаю так лише тому, що розуміюся в цих справах набагато краще, ніж Міллард. Я готовий допомагати йому, аж поки він міцно не стане на ноги. А ще, місіс Неш, я все чекаю на вашу відповідь. Тож, чи готові ви нарешті продати ділянки земель, про які ми розмовляли минулого разу? Що в них цінного? Звичайно, могли би бути сімейні спогади, але ж їх нема. Я продовжую стверджувати, що краще би позбутися цих земель якомога скоріше. Вони вам не потрібні, однак їх продаж суттєво поліпшить ваше фінансове становище й дасть змогу зберегти іншу частину спадку. Бачу, ви досі ще не вирішили, як бути. Що ж, порадьтеся з Міллардом, якщо він нарешті вирішив вникнути у справи й полегшити вам життя. А тільки-но ми з Дейзі повернемося, відразу повідомте мені про своє рішення. Однак пам'ятайте: я вважаю, що ви дуже ризикуєте, допускаючи зволікання у цій справі.

— Містере Тейлор! — встаючи з місця, вимовила місіс Джессі Неш та, підійшовши до свого старого рояля і розглядаючи альбом з нотами,

додала: — Я, не втомлюючись, дякую небесам за те, що ви такі добрі до мене. І все-таки ви маєте рацію, я не можу так швидко вирішити щодо цих земель. Мій чоловік радів, купивши їх. Я прислу'хаюся до вашої поради та обов'язково поговорю про цю справу зі сином. Погоджуюся, що йому і справді вже пора керувати не тільки садибою. Ваше ж заступництво та допомога, певна, додадуть йому сміливості й рішучості в усіх справах, якими йому тепер належить займатись. А після того, як ви переконали мене, що допомагатимете моєму хлопчикові, мені кортить якомога швидше повідомити цю чудову новину і йому. Дорогий мій Елфі, нумо, скажемо про це Мілларду відразу ж після обіду! Нехай він знає, що відтепер у всьому може покладатися на вас!

Містер Тейлор, на знак згоди, легко вклонився теці й озирнувся на дружину, яка тільки-но й чекала на його погляд. Подружжя Тейлорів досягли у своїх стосунках такої високої духовної єдності, що чудово розуміли одне одного без зайвих слів. Зараз у погляді чоловіка Дейзі відчула заклик до допомоги й відразу ж підскочила до матері.

— Ах, ну досить цих розмов про справи! — немов утомившись від обговорювань, хитро вимовила молода жінка й натхненно додала: — Рідна матінко, а й насправді, нехай Міллард та Елфі займаються усіма нашими турботами. Якщо брат почне прислухатися до порад мого чоловіка, нам із вами залишиться міркувати тільки про музичні вечори Холлі й безтурботно готуватися до балів. Тож переконайте якомога скоріше, переконайте мого брата стати розсудливим і прийняти цю великодушну допомогу від мого Елфі!

— Так, моя люба, ти маєш слухність, — погодилася місіс Неш, широко усміхаючись та відкладаючи ноти.

Обличчя її просвітлішало, як у ті, тепер далекі дні, коли вона завдяки своєму чоловікові не забивала свою прекрасну голівку різними клопатами, крім турбот про улюблених дітей. Цієї миті Елфі, підійшовши до вікна і помітивши, що мисливці вже повертаються, вимовив:

— Дідько! Як на мене, а полювання в них вийшло на славу!

Обидві жінки відразу ж підскочили до нього і спрямували свої погляди на вулицю.

До будинку наближалися двоє, їх супроводжував пес. Холлі, безтурботно стрибаючи навколо свого дядька, знов і знов артистично цілилася саморобним луком в уявні мішені. Купер радісно махав хвостом та дзвінко гавкав, по-своєму беручи участь у її грі. А Міллард, усміхаючись, заохочував забаву племінниці та гордо ніс багату здобич.

— Ах, матінко, ну ось, ви тільки-но погляньте... Холлі знов утратила свого капелюшка і розірвала гілками сукню, — почала скаржитися Дейзі, насупивши брови.

— Не турбуйся, люба, я відразу ж переговорю про це з Міллардом. Окрім того, вірю, що тільки-но зацікавлю нашу дівчинку музикою, то всі дурниці незабарно повилітають із її юної голівки, — поспішила заспокоїти свою доньку місіс Неш.

— Швидше б почати ці музичні уроки, — додав Елфі, поблажливо посміхаючись.

У глибині душі містер Тейлор був дуже задоволений тим, що його дочка навіть у полюванні була спритна й безстрашна. Він розумів, що подібне захоплення може стати їй у пригоді вже у недалекому майбутньому, звісно, якщо її обранець так само, як і Міллард, буде захоплюватися стрільбою. І напевно, саме завдяки цій замовчуваній його позиції Холлі щоразу відпускали з дядьком на полювання. Елфі, не бажаючи сперечатися з дружиною, робив вигляд, що начебто підтримує переконання коханої в цьому, насправді спірному для них, питанні.

— Будьте певні, уже в найближчі дні я підшукаю нашій крихітці гідного вчителя музики, — запевнила співрозмовників місіс Неш.

Усе ближче підходячи до будинку, Холлі нарешті сховала в кущах саморобний лук та, розуміючи, що мати буде незадоволена її виглядом, поспіхом обсмикнула сукню і завозилася зі шовковим бантом, хоч якось намагаючись упорядкувати розпатлане волосся. Вона все думала, як пояснити батькам, куди подівся її гарненький капелюшок і чому вона знову, після їхніх прохань «бути обережною», все-таки розірвала рукави вбрання.

— Коли ж відбувають твої батьки? — поцікавився Міллард, немов не зауважуючи її дій.

— Уже наступного тижня, дядьку.

— Певен, за їх відсутності ми добре пополюємо, — відповів Міллард, підморгнувши дівчинці.

Холлі пожвавішала й, підкликавши Купера, зашепотіла псові, немов боячись, що хтось може їх підслухати:

— Ти чув, хлопчику? Ото буде цікаво! Набагато цікавіше, ніж сидіти годинами за роялем і розучувати нудні музичні твори.

Пес, заглядаючи дівчинці в очі, лагідно лизнув їй руку.

Під час обіду всі хвалили страви з дичини, задоволено поїдаючи ніжне, майстерно приготовлене м'ясо птахів. Але хоч якими невимушеними були розмови під час трапези, після її закінчення місіс Неш і містер Тейлор запросили Мілларда до батьківського кабінету, що дало парубкові зрозуміти — його чекає серйозна бесіда. Тим часом Дейзі піднялася з Холлі на другий поверх. Вона збиралася почитати дочці на ніч, а також у черговий раз повідомити їй свою думку щодо тієї гидкої стрілянини з лука.

Наскільки понуро дівчинка слухала промову своєї матері, настільки ж пригнічено слухав і Міллард усе, що говорили його співрозмовники. Ні, звичайно, він сам повідомив неньку про те, що готовий долучитися до справ. Бажав полегшити їй життя, але ніяк не очікував, що Елфі при цьому продовжуватиме впливати на її рішення та ще і йому почне вказувати, як бути. Нехай Міллард і залишався ще занадто молодим і в багатьох питаннях недосвідченим, але він завжди був тямущим, завзятим і не терпів будь-чийого тиску. А рішення волів ухвалювати не кваплячись, попередньо зваживши всі «за» і «проти». Недаремно Томас Неш із усіх своїх синів лише у ньому, в Мілларді, бачив можливість здійснення своїх надій, про що не раз говорив. А оточений людьми, вірними ще його батькові, юнак був упевнений, що добре впорюватиметься з новими для себе справами. Отож, за таких умов надмірна увага містера Тейлора та його бажання брати участь у багатьох процесах лише дратували молодого містера Неша. Міллард навіть карав себе за те, що після смерті батька, вбитий горем, допустив зближення Елфі Тейлора зі своєю матір'ю. Юнакові не подобалося, що зять став її радником та відкрито впливав на усі її рішення. За цим обуренням Мілларда приховувалися як банальні ревності, так і небажання втрачати авторитет і владу в межах своїх володінь.

Під час розмови містер Тейлор, завжди уважний до будь-яких, навіть невеличких змін у настрої співрозмовника (це властиво подібним до нього натурам) не без жалю відзначив роздратування, з яким молодий спадкоємець слухав його. Під час спілкування Елфі намагався обрати правильний підхід до брата дружини, але дійшов висновку, що з цим молодим упертюхом не буде легко.

— Отже, Мілларде, після усього сказаного хочу ще раз звернути твою увагу саме на те, що коли ти перебрав усю відповідальність щодо ведення справ сім'ї і готовий долати труднощі, я, своєю чергою, маю намір простягнути тобі руку допомоги. Що, власне, ти вже й так зрозумів. Для мене стане великою честю, якщо ти не відмовиш мені у праві хоча б напочатку робити тобі зауваження і давати слушні поради. Ми з твоєю матір'ю віримо у твоє світле майбутнє й завжди готові підтримати тебе, — нарешті завершив довгу промову Елфі.

— Дякую, містере Тейлоре, — сухо відповів молодий Неш і, поглянувши на портрет батька в товстій золоченій рамі, що висів навпроти робочого стола, додав: — На щастя, мій отець теж дбав про мене. Тож саме з його волі служити мені залишилися три його довірені особи. Враховуючи це, Елфі, вам нема жодної потреби обтяжувати себе зайвим клопотом. Краще спокійно вирушайте у заплановану подорож і насолоджуйтеся нею разом із моєю прекрасною сестрою.

Містер Тейлор мляво посміхнувся і перевів погляд на місіс Неш, яка не змогла сховати свого подиву та досади, що проступили на її зблідлому обличчі. Жінка весь цей час була упевнена, що Міллард неодмінно зрадіє, якщо знайде в особі зятя надійного радника. Але він не зрадив. Тим часом Елфі, на відміну від своєї тещі, не розгубився і мовив:

— Мілларде, однак, якщо ти раптом зміниш свою думку, я завжди до твоїх послуг. Життя навчило мене, що цінніше мати одного тямущого радника з числа сім'ї, аніж десять, яких ти узяв на службу, — він поглянув на кишеньковий годинник і додав: — Отакої! Але що це я філософствую? Вже дуже пізно. Холлі, напевно, уже спить, а Дейзі, мабуть, не лягає, бо чекає на мене. Вибачте, але я змушений залишити вас.

— І насправді, пізно! — похопилася місіс Джессі Неш. — Мабуть, і я вже піду відпочивати.

Вони разом, немов двоє змовників, попрямували до виходу. Міллард провів їх сумним поглядом та вирішив затриматись у кабінеті, в тому місці, яке завжди любив і яке нині кожною річчю нагадувало йому про рідного батька, та болісно розривало серце від іще незабутого горя.

— Не хвилюйтеся, місіс Неш, — прошепотів Елфі, опинившись у коридорі. — Вважаю, ми зможемо переконати вашого сина не ігнорувати мою допомогу. Він іще молодий, упертий, але незабаром зрозуміє, що йому потрібно ще багато чому навчитись. А вчитися в мене, ну хіба то для нього не справжня удача? — зробивши паузу, містер Тейлор з гіркотою, що свідчила про його переживання і яку одразу відчула співрозмовниця, додав: — Але знаєте, під час бесіди з ним я відчув себе ніяково. Так, так. Мені здалося, ніби Міллард сердитий на мене за те, що я щиро прагну допомогти йому, захистити від можливих труднощів вас, мою вельмишановну тещу, і тим самим зробити щасливою мою кохану дружину.

— Ах, дорогий мій, він ще такий хлопчисько. Ви ж і самі щойно про це казали. Прошу, не приймайте його запал і пиху за чисту монету, — своєю чергою заспокоїла зятя місіс Неш.

Співрозмовники почали підійматися сходами. Незабаром десь у півмороці будинку, який поступово готувався до солодкого сну, їх кроки стихли.

А Міллард так і не пішов до себе. Він залишився у кабінеті та, прилігши на диван, з тугою почав роздивлятись обличчя батька, майстерно зображене на полотні. Як же йому тепер гостро не вистачало цієї стриманої, але, на подив, азартної людини. Вони з батьком не були дуже близькі, але, певно, лише через те, що один з них був іще молодий, легковажний, а інший — поважний, активний та поглинений справами і турботами. Томас Неш, відчуваючи потенціал сина, потенціал, який його захоплював, у жодному разі не прагнув тиснути на Мілларда. Бажаючи, щоби хлопчик «дозрів» сам. Звичайно, молодший Неш з радістю намагався задовольнити це бажання свого батька й із повною відповідальністю розпеченого ледаря насолоджувався полюванням і неробством.

Однак смерть Томаса Неша дуже змінила його сина. Потенціал, що всі ці роки дрімав у Мілларді, нарешті почав виявлятися і, зокрема, у його характері. Тож, напевно, саме тому, ще тільки вчора безтурботний

молодик, а сьогодні вже відповідальний парубок, з повною зосередженістю узяв на себе ту відповідальність свого батька, завдяки якій їхня сім'я завжди гідно жила. Мілларду було нелегко, часом страшно, часом нудно, але він не міг у цьому зізнатися не тільки комусь, а навіть самому собі. Слава Богу, вдача Нешей із кожним новим днем дедалі сильніше пробуджувалась у його крові й наділяла дух необхідними тепер силою та завзятістю, і залишалося сподіватися, що незабаром — і щирим залученням до справ.

А зараз, коли настала ніч і всі звуки, що зранку оживляли стіни цього будинку, нарешті змовкли, Міллард у зреченній самотності все продовжував і продовжував віддаватися похмурих думкам. Тим часом інші члени сім'ї полягали спати, мріючи про щасливий наступний день. Слуги ж, радіючи годинам відпочинку, розійшлися по своїх кімнатках. І лише Купер, котрий, залишившись у спальні Холлі, все ще не спав так само, як і його господар. Пес тихо скавчав, зі сумом виглядаючи у вікно.

Розділ 2

Новий ранок видався сонячним. Крізь сон Міллард відчув на щоці приємне тепло осінніх променів, що легко проникали до кімнати крізь нещільно зашторені вікна. Прокидаючись, він поморщився, адже йому здалося, начебто по його обличчю повзає, мабуть, остання в цьому сезоні сонна муха. Розплющуючи очі, парубок побачив Холлі, вона довгою травинкою лоскотала його чоло.

— Дядьку, чому ви спите в кабінеті? — усміхаючись, поцікавилася дівчинка, ховаючи травинку за спину.

— Уже ранок? — позіхаючи, здивувався Міллард і, сівши на дивані, глянув на кишеньковий годинник.

— О, так! А крім того, вже ось-ось подадуть сніданок, — з посмішкою відповіла Холлі.

— Отакої! А чому ж ми зволікаємо? Скоріше до їдальні, — також усміхаючись, скомандував молодий містер Неш, так і не відповівши на запитання племінниці.

У коридорі їх зустрів Купер і, махаючи хвостом, провів до стола, за яким уже сиділи інші члени сім'ї.

— Мілларде, синку, де ти був? — поцікавилася мати, намагаючись приховати хвилювання.

Адже слуги повідомили їй, що у спальні юнака нема, а вставати рано він зазвичай не любив.

— Невже був на нічному полюванні? — пожартувала Дейзі.

— Ні, мамо, він спав у кабінеті, — відповіла Холлі, простодушно видавши секрет свого дядька.

— Що в цьому дивного? Вникаючи у справи, яких багато, Міллард просто заснув там. Отож, він гідний син свого батька, — помітив Елфі, промокнувши губи серветкою, відтак, повернувши голову до дружини, додав: — Учора ввечері, моя красуне, ваш брат запевнив вашу матінку і мене, що без моїх порад легко і сам упорається з усіма справами. Виходить, ви даремно переживали, що ми так невчасно вирішили відбутися у настільки тривалу подорож і залишаємо вашого улюбленого братика в той самий час, коли йому так складно. Виходить, я даремно

поступився вашим проханням і запропонував цьому гордію свою допомогу. Він вирішив, що я нав'язуюся йому в радники, якими він і так без міри оточений завдяки останній волі вашого покійного батька.

Міллард мовчки підняв очі на містера Тейлора, здавалося, лише він один вловив у голосі цієї людини глузування. Звичайно ж, розсердившись за це на зятя, молодий містер Неш, однак, спромігся не видати своїх почуттів.

— Мілларде, — звернулася до парубка сестра, не маючи сил приховати тривогу. — Але чи правильно відмовлятися від допомоги настільки надійної людини, як мій чоловік?

Молодий Неш мовчав, ретельно пережовуючи їжу. Найменше у світі йому зараз хотілося розмовляти на цю тему. А містер Тейлор погладив руку дружини, бажаючи, щоб та дала братові спокій. Дейзі подивилася на чоловіка та, підкоряючись його волі додала, змінюючи тему:

— Гаразд. Однак, мої любі, я прагну знати, що ж саме привезти вам із нашої кругосвітньої подорожі?

Першою пожвавішала Холлі. Дівчинка закрутилася на стільці й почала перераховувати, напевно, все, що цієї хвилини спало їй на думку. Мати і бабуся розсміялись, а її батько насупив брови, не схвалюючи настільки несподівану ненаситність доньки. Міллард же, усміхаючись, пожартував:

— Боюся, маленька леді, ви не врахували найголовнішого — увесь цей вантаж, на жаль, не дозволить кораблю зрушити з місця, опустивши судно на дно ще в порту.

Холлі усміхнулася з цього жарту, але щоки її спалахнули сором'язливим рум'янцем. Однак обговорення нової теми на цьому не завершилося. Місіс Неш попросила доньку привезти їй китайські вазы, щодо тонкості порцеляни й екзотичності розпису яких переказували дивовижні чутки. Міллард, тим часом, усе ще мовчав, і це змусило жінок почати наперебій пропонувати йому варіанти на вибір. Зрештою, парубок віддав перевагу книгам, присвяченим полюванню.

Після сніданку всі вийшли на вулицю. Хоч і настала осінь, але цього року вона видалася м'якою і порівняно теплою. Місіс Джессі Неш, Дейзі та Холлі зайняли місця в альтанці, розташувавшись на пухових подушках, кинутих поверх дерев'яних лавок. Тим часом Елфі запропонував Мілларду зіграти в бадмінтон. Захоплива гра прибула в

Англию з Індії (там цю гру з ракетками називали пуна), і вона припала до душі не тільки англійцям, а й іншим європейцям.

Обидва чоловіки непогано грали в бадмінтон. Фізично активна гра, що розвиває реакцію та сприяє прояву тактичного мислення супротивників щодо ходів і прийомів один одного, була азартним протистоянням, яке давало змогу в рамках змагань помірятися силою, хитрістю та вмінням, наперед продумувати свій і навіть чужий хід.

— Чудово, містере Тейлоре! Де ви навчилися настільки ефектним подачам? — поцікавився Міллард, майже щоразу не встигаючи відбивати, немов зачарований, волан з кольоровим пір'ям, що знову та знову, перекручуючись у повітрі на всі лади, раптом змінював свою траєкторію. Такі польоти волана свідчили про значний арсенал усяких прийомів, тактик, досконало відомих Елфі.

— Вони справді дуже гарні! — самовдоволено розсміявся Тейлор.

— Гарні. Дідько б вас узяв! Навіть занадто гарні, — засмучено відгукнувся Міллард, не зумівши відбити чергову подачу.

— Мій юний друже, якщо ти побажаєш, я навчу тебе деяким своїм прийомам, — наближаючись до шурина, запропонував Елфі. — Річ у тім, що я вчився ув індуса. Як ти розумієш, для цієї гри більш кращого вчителя не знайти в усій Великобританії.

Жінки, які весь цей час спостерігали за ними, перезирнулися. Дейзі узяла руку матері та з наснагою прошепотіла:

— Матінко, ви тільки подивіться, які ж вони обидва гарні! А ви помітили, як Міллард палко й азартно грав з Елфі? І ось тепер ви бачите, з якою усмішкою він з ним про щось розмовляє. Ні, гадаю, брат незабаром зрозуміє, що ближчого друга, ніж мій любий чоловік, йому годі й шукати.

— Так. Саме щира дружба між ними стала б для всіх нас запорукою спокійного та безтурботного життя, — погодилася місіс Неш.

— Мамо, якщо ви бажаєте, то я можу відразу після вашого від'їзду навіть щодня говорити про це з дядьком, — азартно долучилася до розмови Холлі.

— О, не треба, моя любя! Ні, — похопилася місіс Неш, випередивши свою дочку і додала: — Щодня не варто. Але при нагоді, думаю, можна було б. А головне — робити це ненав'язливо, немов ти лише ділишся з ним своїми наївними міркуваннями.

Місіс Тейлор тим часом схвально кивнула головою, погоджуючись зі своєю матір'ю та дозволяючи доньці взяти участь у важливій місії щодо зближення цих двох чоловіків, які для кожної з них були дуже дорогі. Купер, котрий лежав біля ніг дівчинки, підняв голову і подивився кудись у далечінь. Здавалося, пес поглядом шукав свого хазяїна, про якого саме йшлося.

— І ось іще, — долинув до жінок голос Елфі (чоловіки, розмовляючи, наближалися до них), — ти справді вже давно не був у Лондоні. Приїжджай днями до нас, і я відрекомендую тебе своїм друзям зі спортивного клубу. Вони вправні, але, звичайно ж, їм далеко до того індуса, про якого я тобі казав, хоча теж чудово грають у бадмінтон.

— Мабуть, ви маєте слухність, містере Тейлор. Я справді давно не був у столиці. Давно не заводив нових знайомств, а так само не візитував у старих друзів, — погодився Міллард.

— І справді, їдь у Лондон, — схвильовано підхопила місіс Джессі Неш, звертаючись до сина. Чоловіки саме зупинилися біля альтанки, де сиділи жінки.

Холлі та Дейзі радісно презирнулися. А якщо саме з цього і почне зароджуватися та чоловіча дружба, про яку вони всі разом тільки-но мріяли?!

...Ще кілька днів погостювавши, подружжя Тейлорів повернулося до Лондона. Холлі, яка знала, що довго не побачить своїх батьків і начебто була до того готова, все ж засумувала. Купер безрезультатно намагався зрозуміти, що відбувається з його молодого хазяйкою (саме так він її сприймав, незважаючи на те, що в садибі дівчинка не жила і лише часом гостювала тут). Пес увесь час намагався бути біля неї, тицяв холодний мокрий ніс у долоні Холлі й щоразу здивовано заглядав ув її заплакані оченята. Місіс Неш усіляко намагалася відволікти внучку від суму. Вона брала її зі собою, йдучи в гості до сусідок. Окрім того, вчила дівчинку доглядати за своїми улюбленими рослинами у зимовому саду. А в неділю вони разом ходили до церкви. І весь цей час Джессі Неш, вірна обіцянці, яку дала доньці, наводила довідки, розшукуючи гідного вчителя музики.

Міллард постійно був зайнятий справами сім'ї. Він завзято та відповідально намагався з'ясувати усі питання та зрозуміти суть усіх

справ, які дотепер вів лише його батько. Довірені особи, які залишилися служити Мілларду, всі були середнього віку. Лише містер Ройл Хант, колись помічник Томаса Неша, а тепер радник його сина, був людиною літньою. Високий сухорлявий старий зі стомленим поглядом і сухим зморшкуватим та похмурим обличчям завжди мав особливу повагу як панів, так й інших слуг. Усіх цих людей Міллард давно знав, але ніколи не був з ними близький, адже батько справувався так, щоб сім'я не відчувала цього. Томас Неш ніколи не посвячував у свої справи дружину та дочку. Не поспішав долучати до справ і молодшого сина. Але стосовно цього, саме тепер, ув оточенні своїх радників, Міллард жалкував найбільше. Звичайно, юнак розумів, що сам винен, бо був безтурботним і не змінився навіть тоді, коли загинули його старші брати. А мав би змінитись, адже розумів, що після смерті батька всі турботи обов'язково ляжуть саме на його плечі. Але тоді Міллард був до цього байдужий і прагнув не думати про це, не бажаючи завчасно дорослішати. Томас Неш, своєю чергою, як уже згадано, не тиснув на свого єдиного вцілілого спадкоємця. Але грізна доля раптово обірвала життя Томаса, не давши Мілларду достатнього часу, щоби змужніти.

І ось тепер, вислухавши помічників та сидячи над документами, розгублений молодий Неш нарешті відчув сумніви: «А чи правильно я вчинив, що так легковажно відмовився від допомоги і порад Елфі?». Вставши з-за столу, Міллард пішов до вікна. «Ось би зараз передати всі ці справи послужливому містерові Тейлору, а тим часом самому вирушити з Купером на полювання. Ах, уже другий тиждень панує дивовижна погода. У такі дні птахів, зазвичай, багато як ніколи!» — подумав парубок, зітхнувши. Трохи затримавши на пожовтілих верхівках дерев сумний погляд, у замисленні приклав до підборіддя руку і повернувся до стола. Розкладені в хаотичному безладді папери подіяли на нього погано й, відчувши легке запаморочення, що сталося через надмірну розумову напругу (так іноді буває при вирішенні складних головоломок) Міллард відпустив людей, а сам пішов до вітальні. Однак ця втеча не подарувала йому ані полегшення, ні порятунку, адже слідом увійшла мати і розпочала ту розмову, яка за даних обставин остаточно позбавила його сил.

— Хлопчику мій, як добре, що я застала тебе тут, — звернулася до нього місіс Неш, жестом пропонуючи синові присісти. — Мілларде, я розумію, тобі нелегко розібратись у всіх справах нашої сім'ї...

— Не хвилюйтеся, мамо... — перебив він її.

— Ах, Мілларде, у тебе все вийде, — не давши йому домовити, продовжила жінка, — бо із усіх наших синів Томас завжди вважав саме тебе гідним для цієї роботи. Звичайно, ти ще дуже молодий, але тямущий. Я вірю в тебе.

— Дякую...

— Синку, я розумію, на тебе багато тепер навалилось, але є ще одна проблема, яку необхідно розв'язати якнайскоріше, — знову перебила його мати, помітно хвилюючись.

— У чому справа? — проти волі напружився Міллард.

— Річ у тому, що я просила Ройла Ханта поки не говорити з тобою про це. Мені неодмінно хотілося самій усе тобі розповісти.

— Про що? — здивувався парубок.

— Мова про землі. Пам'ятаєш, батько дуже радів, одержавши ділянки?

— Так, справді. Але, на жаль, тоді я не цікавився цим питанням, — відгукнувся він, напружуючи пам'ять.

— Утім, як усі ми, — промокаючи сльозу, що набігла, відповіла місіс Неш і мужньо додала: — Мабуть, тобі вже повідомили про те, що наші справи стали гіршими?

— Мене запевнили, що розорення нам поки не загрожує. Принаймні не найближчим часом, — відповів Міллард.

— Так. Але воно рано чи пізно все-таки може спіткати нашу сім'ю, у цьому мене не раз переконував містер Елфі Тейлор, — зізналася літня леді.

— Елфі? З чого він узяв це? — насупився Міллард.

— Ти добре знаєш, що містерові Тейлору все відомо про наші справи. Коли не стало вашого батька, а ми всі були пригнічені горем, мій зять поспішив проявити турботу щодо нашої сім'ї. Майже всі поради, які він мені давав з рішучістю, схвалював і Ройл Хант. Отож, Елфі був настільки дбайливим, що з приводу тих земель теж дещо з'ясував. А сьогодні знову наполегливо радив скоріше, без усіляких зволікань, продати непотрібні ділянки, бо через нестачу коштів та

«невідкладну необхідність розрахуватися з нашими боргами ми дуже скоро будемо у страшній скруті». Здається, в одній з розмов він навіть казав мені, що знає когось, хто може вигідно купити для нас ці землі.

— А що то за землі? — поцікавився Міллард.

— Спочатку мені здавалося, що то, мабуть, цінні ділянки, але Хант запевнив мене, що мій чоловік придбав їх лише з метою спорудити там новий будинок для нас, — вимовила матір.

— А що ж про них з'ясував Елфі? — насторожився юнак.

— О, він не додав нічого іншого, — відповіла місіс Джессі Неш.

У кімнаті запанувала тиша. Подумавши, літня леді порушила її першою:

— Можливо, там у сто разів краще, ніж тут. Може, види там мальовничіші, дорога зручніша. Можливо, ми жили б там як особи королівської крові. Але, любий, саме цей наш будинок особливо цінний для мене, бо саме тут народилися всі ви — наші з Томасом діти. А ось там, — вона вказала рукою на сад, який було видно через вікно вітальні, — ми з чоловіком висадили стільки дивовижних і розкішних чагарників та дерев. А оранжерея?! Ні, нової такої оранжереї вже не буде, адже нема моїх старших синів, які брали участь у її створенні. Тепер, коли й твого батька не стало, думаю, покинути цей будинок було би тяжким злочином, якщо не зрадою. Напевно, Елфі має рацію, і нам варто продати ті землі. Нащо тепер, без Томаса, вони здалися нашій сім'ї?

— Не турбуйтеся, матінко. Я подбаю про вирішення й цього питання, — відповів Міллард, утомлено потираючи чоло.

— Ах, хлопчику мій, зараз ти дуже схожий на свого батька. Так само, як і він, маючи стільки переконливих фактів, не поспішаєш ухвалювати рішення. О, ти спочатку все гарненько обміркуєш. Саме так завжди робив і То... — ковтаючи останнє слово, розплакалася жінка, бо на неї нахлинули ностальгічні спогади.

Міллард підвівся з дивана, на якому вони під час бесіди сиділи, й підійшов до каміна. Хрускіт сухих полін та зігрівальний жар від червоних язиків полум'я змусили і його згадати минуле. Хоча сльози у нього не текли, в очах усе-таки заблищала по-зрадницьки легка кришталева завіса.

Розділ 3

Після розмови з матір'ю в Мілларді утвердилося бажання самому глянути на загадкові землі. Одначе, підкоряючись внутрішньому голосові, вирішив зробити це інкогніто. Рідним парубок повідомив, що їде в Лондон, і попередив їх, що дорогою завітає погостювати до свого давнього університетського приятеля. Холлі, почувши цю новину, благала дядька узяти її зі собою до столиці. Вона бажала ще раз побачитися з батьками до їхнього від'їзду, але Міллард саме цього разу був як ніколи непохитний. Зрештою, місіс Неш змогла розтлумачити ображулі, що її присутність при зустрічі двох молодих джентльменів буде зайвою.

Цікаво, але про намір молодого Неша скласти незалежну думку щодо спірної частини своєї спадщини, крім рідних, не мали гадки і його довірені помічники. Не те, щоб Міллард не довіряв людям довкола себе, просто він прагнув ухвалити рішення, вільне од чужих переконань, нехай навіть ці переконання належали б його родичеві або радникам. Ця особливість характеру сформувалася в молодшого Неша ще у дитинстві, коли він не раз обпікався, довіряючи старшим братам. Ті полюбляли нав'язувати йому своє бачення та розуміння того, що відбувалося навколо...

У подорож містер Міллард Неш не став брати вантаж, який міг би обтяжити його. Розпорядившись, щоби слуга зібрав лише невеликий саквояж, молодик ще в будинку попрощався з матір'ю та Холлі й вирушив у путь. До залізничної станції його довів вірний старий кучер. Тільки-но парубок зайняв місце в порожньому купе, удавана веселість та безтурботність, за якими він майстерно приховував хвилювання, миттю, немов маска, злетіли з його обличчя. Сівши у крісло, молодий Неш витягнув з кишені жилета годинник і подивився на циферблат. До відправлення залишалося ще кілька хвилин, і Міллард, зачинивши кришку практичного аксесуара, глянув у вікно. Що чекає його в тих краях, куди він прямує? Чи зможе він зрозуміти бажання свого батька переїхати туди, щоби побудувати там новий дім? Чи зможе зрозуміти, чому старий так цінував ті ділянки? Чи зможе погодитися з людьми, що тепер наполегливо рекомендують його матері продати ті землі,

зраджуючи таємні мрії його улюбленого батька? У цей час провідник оголосив про відправлення поїзда й зачинив двері до його купе. Зручно спершись на м'яку спинку крісла, молодий Неш знову подивився на вулицю через товсте скло. Пролунав гудок, і картинка за вікном поповзла, змінюючись уже трохи іншою. Чим хуткіше поїзд набирав швидкість, тим стрімкіше миготіли за вікном ці картинки. Спостерігаючи за їхньою зміною, Міллард відчув спокій. Стукіт коліс наче заколисував його, і він, заплющивши очі, дозволив собі задрімати, тим паче, що в купе, крім нього, не було нікого.

За всю подорож поїзд лише кілька разів зупинявся. На кожній з цих станцій молодий Неш нишком відкривав важкі повіки, бажаючи переконатися, що до його купе ніхто не підсів. На щастя, більшу частину шляху він пробув у гордій самотності, але незабаром до нього приєдналася попутниця — жінка поважних років. Побоюючись, що ця леді змучить його балаканиною, Міллард вирішив робити вигляд, наче міцно спить. Однак йому недовго довелося прикидатися, бо вже наступна станція виявилася тією, на якій мав зійти.

Із вагона Неш вийшов повільно і навіть нерішуче. Погляд його був насторожений, а обличчя бліде. Розчарувавши маленьким багажем носіїв, які вже, було, кинулися до нього, молодий джентльмен самотньо покрокував платформою. Він із цікавістю озирався на всі боки, бажаючи з перших хвилин отримати хоч якесь уявлення щодо цього місця. Потурбований нав'язливим візником, Міллард квапливо відмовився від його послуг, але, за добру плату, отримав од цієї балакучої людини дуже точну інструкцію, як дістатися до потрібного йому місця.

— Сер, — ховаючи гроші, мовив кучер, — якщо ваша воля, то можна, звісно, й пішки. Місця у нас чудові! Від станції, крім основної дороги, по якій я б вас віз, є ще стежка, вона тягнеться уздовж річки. Ви зможете зійти на неї, он між тих дерев. Бачите? Шлях до місць, що вас цікавлять, буде коротшим, якщо ви підете саме нею, але якби ви були з важчою поклажею, то обирати стежку я б вам не радив. Місцями вона дуже вузька і навіть крута. Екіпажі там не їздять, лише вершники та подорожні на кшталт вас. Нікуди не звертайте, і ви вже через чверть години опинитися на потрібному вам місці. Але треба

сказати, дивний ви народ — журналісти! Мабуть, і сам чорт не злякав би вас.

— Дякую, — відгукнувся Міллард і додав розгублено: — Але ви помиляєтесь, я зовсім ніякий ні...

Але саме цієї миті парубка грубо відштовхнули, і до візника звернувся інший джентльмен, бажаючи найняти транспорт. Продовжувати пояснення, що він не журналіст, стало недоречно, і Міллард вирішив без зволікань, негайно, попрямувати у напрямку, що вказав кучер. Пройшовши буквально кілька кроків, він стукнув себе по лобі:

— Ото я дурень! Напевно, треба було скористатися послугами цього балакучого малого, і під час бесіди попитати: може, він знає щось цікаве про ті землі, що тепер належать мені? А ще було б не зайвим довідатися в нього, де тут можна знайти житло, бо вже настає вечір.

Ах, як же прикро стало юнакові, що влучна думка спала йому на розум так пізно. Озирнувшись та переконавшись, що станція спорожня і він остаточно втратив цей шанс, Міллард, підкорюючись обставинам, продовжив розпочатий шлях, заспокоюючи себе:

— Нічого, роздивлюся, що тут до чого, а потім повернуся на станцію. Може, той балакучий візник знову зустрінеться мені.

Ступивши на безлюдну і вузьку стежку, парубок бадьоро пішов у глиб лісової хащі. Стежка петляла, лише коло ріки стала більш-менш рівною. Несподіваний, сильніший порив вітру, як то буває біля води, раптом зірвав з голови мандрівника циліндр та відніс у траву. Міллард невдоволено поморщився, але, піднявши головний убір, пішов далі. Шелест пожовтілих листків рокит на вітрі, немов шепіт сонного лісу, зустрів його, щойно він опинився за поворотом. Легкі брижі на воді, які піднімалися поривами все того ж пустуна-вітру, то тут, то там дивно поблискували на осінньому сонці, яке хилилося до обрію. Якоїсь миті молодий Неш (він завжди любив природу), зачарований красою цього місця, зійшов зі стежки і наблизився до берега. Довкола було так тихо, немов поблизу не діяла залізнична станція. Не було чути жодних звуків людської цивілізації! Звучали тільки скрипи гілок, шелест листя, голоси дзвінких птахів, які раділи останнім теплим променям, і тихий шум маленьких річкових хвиль.

І ось раптом у всій цій казковій лісовій музиці його гострий слух мисливця вловив звук, що нагадував свист стріли, пущеної з лука. Міллард повів голову за цим звуком і мимоволі опустил погляд. Тільки тепер він помітив купу вигнутих корчів, до яких підійшов занадто близько через те, що замріявся. Вдивляючись у них, парубок здригнувся. Біля його ніг, на відстані двох кроків, в останніх передсмертних судомах звивалася змія, прибита стрілою до твердого ґрунту. Міллард озирнувся, бажаючи за траєкторією стріли визначити місцеперебування свого рятівника.

— Не варто подяки, — почув приємний голос незнайомки.

Позаду нього, трохи зійшовши зі стежки, з якої необачно зійшов і він, у сяйві призахідних променів стояла дівчина років дев'ятнадцяти. О, вона була схожа на якусь грецьку богиню! Принаймні у перші хвилини, з того місця, де стояв юнак, йому здалося саме так. Але чим ближче він підходив до своєї рятівниці, тим чіткіше бачив її реальну й цілком земну красу. І краса та була вміло підкреслена модним одягом. Так, акуратний капелюшок, доповнений широкою шовковою стрічкою, дуже личив дівчині та чудово прикрашав її довге руде волосся, що не було зібране у зачіску. О, те волосся було дивовижне! Трохи хвилясте і на сонці відігравало мідним блиском, до того ж, неслухняно розвівалося на грайливому вітрі, нагадуючи палкі язички полум'я. І якщо волосся робило незнайомку схожою на звичайну слабку жінку сьогодення, то чорний силует лука, міцно стиснутий у її тендітній руці, шкіряний сагайдак зі стрілами, прикріплений на правому стегні широким поясом до вузької, стягнутої корсетом талії, змушували замислитись: яким же характером має бути наділена ця юна леді? Але всі ці роздуми вмить зникли, бо Міллард неусвідомлено задивився на дивовижний перелив тканини, з якої була пошита сукня незнайомки. Така тканина тепер була дуже популярна серед столичних модниць. Утім, милуючись сукнею, юнак помітив, що її поділ рясно доповнений гілочками, колючками та іншими подарунками лісу. О! Все це свідчило про те, що ця крихітка не боїться звертати із протоптаних стежок. Коли ж молодик зупинився навпроти своєї рятівниці, він не зміг не замилюватись її кирпатим носиком, лукавою посмішкою та сміливим поглядом великих сіро-зелених очей, під якими кокетливо всміхався

легкий розсип веснянок. Нарешті ніщо не заважало йому добре роздивитися це миле обличчя.

— Але все-таки дозвольте мені подякувати вам, — нарешті вимовив Міллард, потягнувшись до руки дівчини, щоби поцілувати її.

— Поцілунком? — наче наївно здивувалася співрозмовниця, але щось підказало Нешу, що вона глузує з нього.

— Для початку, — не розгубився Міллард і припав устами до її руки. — Потім він знову подивився їй ув очі та мовив: — Коли обставини нашого знайомства такі, що представити нас одне одному нікому, дозвольте, я представляюся сам. Мене звати Мі... — тут парубок осікся, згадавши, що своє перебування в цих краях мав намір навіть для місцевих жителів залишити таємницею. Тож, піддавшись докорам сумління, не бажаючи починати знайомство із цією дивовижною дівчиною з обману, все-таки збрехав її, — містер Луїс Гаррісон.

— Ніколи не чула. Ви приїхали, напевно, здалека, — розчаровано вимовила руда красуня і додала: — А я міс Бріанна Сайкс.

Уважно подивившись на симпатичного міцного парубка, вона помітила:

— Схоже, ви романтик і, мабуть, мандрівник. Інакше, не віддали би перевагу цій тернистій стежці, обравши її замість комфортної дороги, що також починається від станції.

— О?! — вдавано здивувався Міллард і з посмішкою додав: — Од вас, міс Сайкс, нічого не приховаєш.

— Отже, у такому випадку я не помилюсь, якщо припущу, що зараз ви, містере Гаррісоне, зовсім не знаєте, як краще попросити мене про одну послугу, — поблискуючи очима, продовжила дівчина.

— Так, ваша правда, — невпевнено відповів Неш.

Насправді у юнака і в думці не було про що-небудь її просити, але бажаючи почути варіант Бріанни, він вирішив підіграти їй.

— Тож ви, містере Гаррісоне, прагнете попросити мене, щоб я супроводжувала вас до найближчого житла, яке можна було би винайняти, — усміхаючись, мовила міс Сайкс.

Брови Мілларда здивовано, але схвально підскочили. Саме такий варіант був йому тепер як ніколи до речі.

— О, ви ніби думки мої читаєте, — відгукнувся Неш, усміхаючись.

Дівчина у відповідь теж усміхнулася знову і вказала рукою на стежку, на яку їм слід було повернутися та вже разом продовжити шлях. Коли вони нарешті опинилися на второваній доріжці, Міллард поцікавився:

— Міс Сайкс, чи ви завжди прогулюєтеся округою, озброєні луком і стрілами?

— Це було б щонайменше дивно, — розсміялася дівчина і додала: — Ні, здебільшого я так не роблю.

— Що ж, виходить мене бережуть зірки, бо саме сьогодні ви вирішили прихопити зі собою настільки корисну річ, — весело проказав парубок.

— Виходить, що так, — у відповідь Бріанна знову розсміялася.

— Однак я здивований, що ви, міс Сайкс, так влучно стріляєте! Мені страшно уявити, що сталося б зі мною, якби ви не влучили у ту...

— О, так, — погодилася дівчина та зі серйозним обличчям додала: — Або якби, не дай Господь, піднявся новий сильний порив вітру. Сьогодні, як на лихо, погода дуже примхлива.

Міллард уважно подивився в її очі. На мить йому стало моторошно, як вийшло так, що він, непоганий мисливець, котрий ще й багато разів блукав лісом, раптом сьогодні виявився настільки неуважним, що мало не поплатився за свою мрійливість здоров'ям або навіть життям?

— Але не хвилюйтеся, усе вже минуло, — розгадавши тривоги юнака, спробувала підбадьорити його дівчина. Одначе глибокий і довгий погляд Мілларда збентежив її. Тоді вона, мов мале дівчисько, раптом побігла доріжкою, крикнувши йому: — Нумо, містере Гаррісоне, наздоганяйте. Готова посперечатися, що ваш багаж не важчий за мій лук!

Неш прискорив крок, дивуючись запалу своєї випадкової знайомої. Але тієї самої миті, коли він наздогнав дівчину, на обрії побачив силует старої занедбаної двоповерхової будівлі, що потопала у пожовтілих кронах могутніх дерев. Бріанна зупинилася, мабуть, вдивляючись у обриси цього будинку. Міллард був уражений побаченням, обличчя його сплотноло. Наскільки він знав, там, на місці цього здичавілого об'єкта, не повинно бути жодної споруди. Там, саме там, у цьому не може бути ніякої помилки, розташовані ті мальовничі землі, на яких його батько бажав збудувати для їхньої родини будинок.

— Це що? — не зміг стримати подиву юнак.

— Місцеві жителі вважають, що то прокляття цих місць, — зітхнувши, відповіла дівчина й зійшла зі стежки, що продовжувала бігти до обрію, саме до того моторошного будинку.

Міллард насилу відвів погляд від споруди, що здивувала його не тільки своєю наявністю, а й похмурим, занедбаним виглядом, і поквапився за Бріанною.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ